

HỒI 8

KINH HIỆN HUYẾT SỌ

H

oàng Thượng Chí nhắc lại:

- Bờ cát Bạch Thủy Võ Hầ Từ!

Nam Cái Thần Khất mệt mỗi đáp:

- Phải, bãi cát Bạch Thủy...

Nam Cái gắng gượng bảo:

- Người cứ đi đi nếu gặp hấn xét cần thì cứ ra tay hạ độc thủ, ta cũng báo cho mà biết là hấn ta võ công không tầm thường đâu. Khi người gặp bọn họ rồi... thì hãy bảo họ đợi lệnh ta trong ba ngày... Thôi hãy đi đi!...

Hoàng Thượng Chí tỏ ý lo ngại hỏi:

- Tại hạ nếu nói không như thế thì e rằng bọn họ không chịu tin mà nghe theo, khi ấy tại hạ lấy gì đối chất với môn đồ của quý bang?...

Ngần ngừ một lúc, Nam Cái nói gấp:

- Điều ấy ta xin trông cậy vào tài ăn nói của người, thời giờ cấp bách lắm không thể chần chờ mãi được... Thiên Linh Cái Nhiệm Thất đã theo bọn Thiên Tề Giáo rồi và đang giữ chức Ngoại đường đường...

Đến đây Nam Cái nghĩ lại lấy sức rồi nói tiếp:

- Nếu để cho Thiên Tinh Cái Nhiệm Nhất thực hiện được mưu mô ấy thì nguy hiểm vô cùng, có thể nói là cái bang ta sẽ bị tiêu diệt hay phải tan rã...

Hoàng Thượng Chí nghe nói thì thất kinh hồn vía, nhìn thấy Nam Cái quần quai trong cảnh đau đớn không nở rời cho đành, nên nói:

- Nhưng còn thương thế của Lão ca ca khiến cho tiểu tử này lo ngại quá!...

Nam Cái một tay đỡ lấy ngực, một tay khoát bảo với giọng run run cảm động:

- Không sao! Không sao! Người hãy kịp đi ngay bây giờ đi, nếu chậm trễ ta ân hận vô cùng... ba ngày sau ta sẽ đuổi theo. Thôi hãy đi đi!

Hoàng Thượng Chí biết sứ mạng của mình rất quan trọng nên không dám chần chờ nữa, chàng chỉ gạt đầu một cái rồi quay mình phóng đi, bước càng lúc càng nhanh, bỏ mặc Nam Cái nhìn theo với tất cả sự khâm phục.

Thân pháp Phù Quang Di Ảnh thực là một thân pháp tuyệt thế, cộng vào cái chân lực sẵn có của chàng, khiến cho Thiên Vũ Công này càng lợi hại bội phần.

Bóng Hoàng Thượng Chí lướt đi như một làn khói nhẹ vun vút, không đầy một giờ mà chàng đã vượt trên một trăm dặm rồi.

Hoàng Thượng Chí vừa đi vừa ngẫm nghĩ về việc phải đối phó với bọn Cái Bang. Bỗng nhiên chàng nghe tiếng la hét từ xa vọng lại. Hoàng Thượng Chí lấy làm ngạc nhiên vì tiếng ấy nghe quen quen. Trong khi suy nghĩ mà chân chàng vẫn lướt nhẹ trên mặt đường.

Hoàng Thượng Chí vội vận dụng nhõn quang, vì nội lực hiện tại của chàng rất thâm hậu nên cả ngũ quan đều tinh vi lòng chàng khẽ rung động, thì ra chàng đã thấy đằng xa kia, trên bến sông có những bóng người hoạt động. Hoàng Thượng Chí đoán dường như họ giao đấu kịch liệt với nhau.

Động tánh hiếu kỳ, chàng vội vã phóng lệ mình về hướng đó chỉ trong chớp mắt, quang cảnh sống động ấy đều hiện rõ trước mắt chàng.

Chỉ cách chàng hai chục trượng, có tới mấy chục người đang vây thành một vòng tròn, đám đông ấy có vẻ đang chờ lệnh để động thủ, họ đứng im lặng, lạnh lùng. Hoàng Thượng Chí đoán rằng có lẽ tiếng hét vừa rồi là do người bị vây bên trong truyền ra.

Thấy thế, vì bản tính tò mò Hoàng Thượng Chí muốn ở lại xem, nhưng chợt nghĩ lại sứ mạng quan trọng mà Lão ca Nam Cái giao phó, chàng giật mình, nhưng thấy cảnh người bị uy hiếp mà không cứu thật là không phải hành động của kẻ đại trượng phu.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng, sứ mạng của mình đang mang là một trọng trách tối quan hệ, sinh mạng muôn đồ bang ăn mày này hiện ở trong tay mình.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta không nên vì một người mà làm chậm trễ công việc quan trọng này. Nghĩ thế nên Hoàng Thượng Chí vội vã quay mình mình đi.

Chàng vừa phóng đi độ năm, sáu mươi trượng, thì lại nghe thấy tiếng hét khi nãy vang lên, lần này có vẻ cấp bách hơn. Không hiểu sao lòng chàng lại khẽ rung động và thậm chí trách mình hơi vô tình. Tiếp theo đó vẫn cái giọng trong trẻo ấy lại lọt vào tai Hoàng Thượng Chí:

- Chúng bay ỷ đồng người mà ăn hiếp tao phải không? Ha! Ha! Thằng ăn mày này tuy chẳng bao nhiêu tuổi nhưng không sợ bây đâu, ta chấp cả lũ bây đấy. Nào! Vô thử xem...

Hoàng Thượng Chí bỗng giật thót người, hốt hoảng lắm lắm:

- Rõ ràng là giọng của Huệ đệ ta rồi! Không hiểu chú ta tại sao lại gây hấn với bọn này.

Không còn suy nghĩ gì nữa Hoàng Thượng Chí quay mình trở lại, mắt chàng chợt thấy cạnh bờ sông có tảng đá to tướng được bụi cây che kín. Chàng nghĩ:

- Giờ ta hãy tạm núp vào đấy xem thử hiền đệ Đông Phương Huệ của ta hành động như thế nào.

Nghĩ thế chàng liền phóng mình núp kín vào khe đá, hai tay vạch bụi lau già, phóng mắt ra quan sát cuộc đấu.

Quả không sai sự ước đoán của Hoàng Thượng Chí, trên bờ sông, một chú ăn mày nhỏ đang ra sức đấu với bốn ông già. Bọn tứ lão cứ quây quần lấy thân hình mảnh dẻ của chú ăn mày tấn công như mưa bấc.

Tuy phải kịch đấu với bốn người, chú ăn mày Đông Phương Huệ vẫn không bị lép vế, trận đấu chưa ngã hẳn về bên nào.

Hoàng Thượng Chí chép miệng:

- Tiểu đệ ta tuổi tuy nhỏ mà tài cao, nếu ta không gặp được kỳ duyên thì có học đến mười năm, hai mươi năm đi nữa cũng khó đương cự với chú ta năm hiệp.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt quan sát những người vây chung quanh, nhìn mặt bọn này, chàng có cảm tưởng đã gặp họ một lần ở đâu rồi, bỗng chàng giật thót người một cái, khi ánh mắt chàng bắt gặp gương mặt kiêu kiễm của đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương của Thiên Tề Giáo... Lúc bấy giờ chàng mới biết bọn này là giáo đồ của Thiên Tề Giáo mà chàng đã một lần gặp mặt ở Quỷ Bảo, Hoàng Thượng Chí thấy Thể Điệp Lý Vân Hương và ba tỳ nữ đứng sau, lòng sôi lên tức giận, chàng nghĩ cái nhục trước kia mà chỉ muốn đánh cho mục ta một chưởng tan xác.

Hoàng Thượng Chí đưa tay lên sờ má để tìm lại hình ảnh hai cái tát tai của Thể Điệp Lý Vân Hương. Chàng lắm lắm:

- Thật trời cao có mắt, phen này thì mục đừng hòng thoát khỏi tay ta, cái hận trước kia lần này ta quyết trả...

Trong khi chàng đang nghĩ ngợi, bỗng nghe tiếng hét lớn:

- Ngã!

Hoàng Thượng Chí giật mình, nhìn lại cuộc đấu, bỗng tái mặt đi. Chàng thấy rõ ràng nhất chỉ của một trong tứ lão đã điểm tới Phong Phủ huyết của Đông Phương Huệ.

Hoàng Thượng Chí hốt hoảng buột miệng:

- Nguy quá!

Bây giờ chàng có muốn ra tay cũng không kịp nữa, lòng bối rối vô cùng...

Nhưng một sự việc xảy ra ngoài trí tưởng tượng của Hoàng Thượng Chí, chàng trở mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cuộc đấu; thì ra, khi ngón tay của lão đồ Thiên Tề Giáo chạm đúng Phong Phủ huyết của Đông Phương Huệ rồi thì lão ta thấy như chạm vào khối bông gòn, chỉ lực của lão bị hóa giải một cách quá dễ dàng. Lão đứng ngẩn ra, không hiểu chú ăn mày này là người gì... Không bỏ lỡ cơ hội tốt, Đông Phương Huệ vận sức vào hữu chưởng đẩy ra một cái. Bùng một tiếng, lão đồ Thiên Tề Giáo bị bắn ra ngoài vòng người bao quanh.

Bọn cao đồ Thiên Tề Giáo thấy đều giật nảy mình sợ hãi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên tột độ. Họ không ngờ rằng chú bé ấy lại có một trình độ võ học kinh người như thế! Nhiều người trong nhóm này nghĩ rằng Đông Phương Huệ là môn đệ của một tà phái nào đó...

Qua phút ngắn ngủi, trong đám đệ tử của Thiên Tề Giáo nhảy ra ba bóng người múa khí giới, hét lớn một tiếng rồi nhảy vào vòng chiến. Bây giờ trận thế biến lại sáu người đấu một.

Nhìn cuộc đấu Hoàng Thượng Chí thở dài như trút bao nỗi lo lắng, và chàng nhếch mép như hừ một tiếng khinh bỉ bọn Thiên Tề Giáo.

Chú ăn mày nhỏ Đông Phương Huệ miệng quát tháo liên miên, thân hình luôn biến đổi vị trí, thân pháp của chú ta thật kỳ ảo. Bao nhiêu ánh kiếm bủa vây lấy chú ăn mày, mà không động được mình chàng ta, Đông Phương Huệ cất tiếng cười khanh khách.

Hoàng Thượng Chí giật nảy mình, không ngờ nghĩa đệ mình lại dõm lược tài ba như thế. Hoàng Thượng Chí cứ trở mắt nhìn vào trận đấu một cách thích thú, đôi lông mày chàng bỗng cau lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Chàng lẩm bẩm:

- Ô! Sao lạ thế! Ta thấy rõ ràng là chú ta mới bị thêm hai chỉ và một kiếm chạm vào người sao không hề hấn gì cả?... Lạ quá!

Bỗng Đông Phương Huệ hét lớn một tiếng, tổng ra một chưởng mạnh như vũ bão. Một tiếng hét thê thảm vọng lên, một tráng hán cầm kiếm lãnh đủ ngọn chưởng của

Đông Phương Huệ ngay ngực, thân hình lão đảo lui lại, miệng phun ra một búng máu tươi.

Thấy đồng bọn bị thảm bại, năm môn đồ Thiên Tề Giáo, hét lên một tiếng đem toàn lực ra tấn công địch thủ.

Chú ăn mày Đông Phương Huệ bị tấn công tới tấp, làm chàng ta lúng túng, chân tay bị rối loạn, khiến Hoàng Thượng Chí mấy phen lo ngại.

Qua phút bối rối, Đông Phương Huệ lấy lại được bình tĩnh nên đầu năm hảo thủ của Thiên Tề Giáo ráng hết sức vẫn không mang lại một thắng lợi nào...

Thấy thế Thế Điệp Lý Vân Hương nghĩ:

- Nếu mình không ra tay thì không xong.

Nàng liền hét lớn:

- Thôi! Hãy ngừng tay lại!...

Nghe được mệnh lệnh của tổng đường chủ, bọn năm người đều nhảy ra khỏi trận chiến...

Thế Điệp Lý Vân Hương vừa từ từ tiếng đến trước mặt Đông Phương Huệ vừa nói với lũ bộ hạ:

- Đồ vô dụng! Các người hãy lên đường trước đi, bốn đường trị thành bé hỗn láo này rồi sẽ theo sau...

Bọn thủ hạ nhất loạt hô:

- Xin tuân lệnh Tổng Đường Chủ!

Đáp xong, chúng phóng người lao vút, trên bến sông bây giờ chỉ còn lại Đông Phương Huệ, Thế Điệp Lý Vân Hương và hai tỳ nữ.

Thấy thế, Hoàng Thượng Chí cau mày suy nghĩ:

- Ủa! Sao bọn chúng đi đâu mà bảo đi trước với đi sau nhỉ?...

Bỗng chàng à lên một tiếng, lẩm bẩm:

- Quả thực ta quá ngu! Có gì đâu mà nghĩ mãi không ra, theo Lão ca ca Nam Cái đã nói thì hiện nay Thiên Tinh Nhiệm Thất đã theo bọn Thiên Tề Giáo và đang giữ chức Ngoại đường chủ, chúng là bộ hạ tương đắc của Thiên Tề Giáo mà! Nhứt định bọn này được lệnh giáo chủ chúng đi ủng hộ Thiên Tinh Nhiệm thất đoạt chức bang chủ! Quả bọn này quá giảo hoạt!

Trên bến sông lúc bấy giờ hai người Thế Điệp Lý Vân Hương và Đông Phương Huệ đang đối diện nhau. Bổng tổng đường chủ Lý Vân Hương cười lên như nắc nẻ, nói:

- Ta có lời khen chú ăn mày dơ bẩn đấy! Ta không ngờ người cũng có chút bản lĩnh tạm gọi là kha khá đấy!...

Không chịu kém, Đông Phương Huệ cũng cất tiếng cười khanh khách cướp lời:

- Đồ quỷ cái! Đừng giở cái bộ mặt kẻ cả ấy đối với ta! Hãy tránh ra cho ta đi, ta ăn xin quen rồi, không thích gần lũ con gái mất dạy như người đâu! Hãy tránh ra!...

Bị mắng, Tổng đường chủ Lý Vân Hương tức giận:

- Hừ! Đã gần chết đến nơi rồi mà còn ngang ngạnh.

Đông Phương Huệ vẫn ồm ồm, như chọc tức:

- Úy! Dạ thưa Tổng đường chủ dâm dăng! Ta nghe dường như câu ấy đã một lần thốt ra từ cửa miệng của Tổng đường chủ rồi cơ mà! Ta cũng xin cho Tổng đường chủ hay là tướng của ta sống lâu lắm, ta chỉ e cho người đấy thôi...

Nghe chú ăn mày vừa chửi, vừa mỉa mai khinh miệt mình, Thế Điệp Lý Vân Hương tức muốn trào máu, nhưng cố giữ bình tĩnh làm như không nghe gì cả, cất tiếng nói:

- Này chú ăn mày kia! Ta thấy chú nhỏ dại nên có ý nhường nhịn chú đấy! Chú đừng tưởng ta sợ nhé! Giờ ta hỏi người cái anh chàng khi trước đi cùng người bây giờ ở đâu?... Nếu người chịu nói thực ta sẽ tha cho mạng sống, bèn trái ý ta thì đừng có mong thoát khỏi đây! Sao? Người có chịu nói không?...

Đông Phương Huệ trề môi khinh bỉ:

- À! Thì ra người muốn tìm nghĩa huynh ta là Lãnh Diện Nhân à?

Thế Điệp Lý Vân Hương mỉm miệng cười thực đẹp tưởng rằng chú ăn mày kia đã chịu phép rồi, nên nhỏ nhẹ nói:

- Lãnh Diện Nhân à? ồ! Cái tên sao mà ghê gớm thế, không hợp với người chàng tí nào. À! Mà chàng là nghĩa huynh của người sao? Ta đâu có ngờ người là nghĩa đệ của chàng... Nếu... Nếu...

Nói đến đó bỗng Thế Điệp Lý Vân Hương ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Mà kể thì cái tên của chàng cũng thích hợp đấy! Con người đâu mà lạnh lùng đến thế?...

Hoàng Thượng Chí nghe nghĩa đệ bịa đặt cho mình cái tên đó thì không khỏi tức cười, chút nữa là chàng đã cười rộ lên rồi...

Bỗng chàng nghe Đông Phương Huệ nói mà đỏ bừng mặt, thì chú ăn mày hỏi tổng đường chủ:

- Thế ra người đã mê nghĩa huynh ta rồi sao?

Đôi lông mày đậm đang của Thế Điệp Lý Vân Hương khẽ nhú lại, rồi nàng ta gắt giọng nói:

- Thằng nhãi con chó có nhiều lời, ta không có thì giờ ở đây mà đấu khẩu cùng người dâu, mau chỉ cho ta chỗ ở của Lãnh Diện Nhân đi...

Đông Phương Huệ cũng to vẻ cấp bách nói nửa đùa nửa thật:

- À! Mà tiểu ăn mày này cũng có việc cần kíp, ở đây này giờ hơi lâu rồi! Việc người hỏi hãy gác lại kỳ sau ta sẽ trả lời bây giờ ta đi có chút việc đã...

Nói xong Đông Phương Huệ liền cất bước đi không cần sự có mặt của Thế Điệp Lý Vân Hương.

Thấy chú ăn mày khinh rẻ mình quá sức, Thế Điệp Lý Vân Hương nổi giận quát:

- Thằng nhãi ăn mày hôi thối kia hãy đứng lại! Ta báo cho người hay, nếu không chịu chỉ chỗ ẩn của Lãnh Diện Nhân thì người đừng hòng thoát nơi này; người biết rằng khi Thế Điệp Lý Vân Hương này ra tay, hà! hà! Thì người có chấp cánh cũng khó thoát đấy.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ hơi rúng động một cái, nhưng lại mỉm cười đáp cứng:

- Việc người nói e khó thực hiện đấy!

- Thế người cứ việc bước đi thì biết ta nói thực hay giả!

Thế Điệp Lý Vân Hương chưa dứt lời thì Đông Phương Huệ nhanh nhẹ phóng mình vụt đi, thân pháp trông kỳ ảo vô cùng, khiến Hoàng Thượng Chí cũng tấm tắc khen thầm. Nhưng Thế Điệp Lý Vân Hương còn nhanh hơn, nàng phóng mình vượt qua đầu chú ăn mày, bóng nàng vụt nhanh chỉ còn trông thấu một vệt đỏ mờ của y phục nàng thật không hổ là Tổng Đường Chủ của Thiên Tề Giáo, chân chưa chấm đất, nàng đã đưa hai ngọc chưởng đánh liền một lúc ba thức quái chưởng mạnh mẽ vô cùng.

Thế chưởng ấy thật nhanh như sét chớp và mạnh như vũ bão bao trùm xuống người Đông Phương Huệ, vì quá bất ngờ, nên khi phát giác được thì áp lực của chưởng thế đã

tiếng sát mình rồi, không còn cách nào chống đỡ, Đông Phương Huệ liền vận sức chịu đựng.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ bị ép trở về chỗ cũ, gương mặt ửng hồng của Thể Điệp Lý Vân Hương không còn nữa, nàng lạnh lùng bảo:

- Thằng nhãi kia hãy biết điều một chút, đừng để bốn đường hạ độc thủ. Ta không thừa thì giờ nói chuyện vu vơ với người dâu. Hãy mau chỉ chỗ của nghĩa huynh người cho ta biết!

Chu ăn mày liền hạ giọng:

- Ta chỉ sợ khi gặp nghĩa huynh ta, người không làm gì toại ý người dâu.

Thể Điệp Lý Vân Hương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao người biết thế?

- Bởi vì nghĩa huynh ta chẳng những có gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng như băng tuyết thôi mà tâm hồn của người càng lạnh lùng hơn thế nữa...

- Đừng nói nhảm, ta hỏi bây giờ người có chịu nói hay không?

Đông Phương Huệ thấy Thể Điệp Lý Vân Hương quá kiêu ngạo thì cũng giận dữ bảo:

- Không đó! Thử người có giỏi làm gì được ta nào.

Thể Điệp Lý Vân Hương mặt đằng đằng sát khí:

- Đó là tại người tìm cái chết, chớ có trách ta sao chẳng vị tình.

- Ta với người không tình nghĩa gì ráo, hiền huynh ta không bao giờ thèm ngó đến người dâu, hơn nữa người chưa phải là người có đủ sức kiềm chế nổi ta dâu.

Thể Điệp Lý Vân Hương thét to:

- Thế thì người phải chết!

Đi đôi với tiếng hét là song chưởng, nàng vận toàn lực phát liền hai chưởng nhanh như điện, bóng chưởng to như quả núi con, khí lực ào ạt, vây bủa lấy chú ăn mày, như bão táp phong ba.

Tuy đã chuẩn bị trước, nhưng trước áp lực của chưởng thế quá mạnh, chú ăn mày Đông Phương Huệ biết mình không đủ sức phát chưởng để đôi đó phó với địch thủ, thân hình bé bỏng của chú ăn mày chơi vơi trong bóng chưởng, chắc chắn sinh mạng phen này khó bảo toàn, Đông Phương Huệ sợ đến toát mồ hôi ướt đầm cả áo.

Trong lúc nguy cấp đó, bỗng có tiếng thét quát chúa:

- Chớ hạ độc thủ!

Tiếng thét ấy tuy chỉ ngăn ngủi nhưng cũng đủ cho Thế Điệp Lý Vân Hương phải rùng mình kinh sợ, nàng cảm thấy một luồng khí lạnh len vào cơ thể, khiến nàng phát run lên được, nàng vội vàng thân ngọc chững lại...

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ cũng ngạc nhiên hết sức, chàng có cái cảm tưởng là tiếng ấy nghe quen quen, nhưng chàng không đoán ra được, chỉ đứng yên trở mắt chờ đợi.

Thì khi ấy một bóng người lướt tới rắc nhẹ nhàng, không gây nên một tiếng động nào, cũng không làm tung chút bụi nào, nhìn kỹ thì ra đó là một chàng trai khoảng độ mười tám tuổi, gương mặt rất đẹp, nhưng lại quá lạnh lùng, chàng ta đưa mắt trừng Thế Điệp Lý Vân Hương một cái... Trong khi ấy Đông Phương Huệ mừng rú lên:

- Trời ơi! Chí ca! Chí ca!...

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn nghĩa đệ khẽ gật đầu. Chú ăn mày Đông Phương Huệ lúc này rất ngạc nhiên, chàng không ngờ cách có ba tháng mà công lực của nghĩa huynh chàng lại cao siêu thế ấy, chàng phân vân tự hỏi:

- Hay là trước kia nghĩa huynh ta giả ngộ như thế? Vô lý quá! Nếu không thì sao chỉ trong vòng ba tháng mà nghĩa ta lại thay đổi nhanh chóng như thế, thực khó nghĩ quá! Ta phải hỏi lại nghĩa huynh mới được.

Khi ấy Thế Điệp Lý Vân Hương mặt đỏ bừng, miệng cười duyên tỏ vẻ vui sướng vô cùng.

Hoàng Thượng Chí nhìn về phía nghĩa đệ mỉm cười ra vẻ thông cảm, rồi trừng mắt sang Thế Điệp Lý Vân Hương mặt hầm hầm sát khí...

Hai tỳ nữ của Tổng đường chủ Lý Vân Hương sau một phút ngần ngừ, liền song song tiến sát bên chủ.

Thế Điệp Lý Vân Hương khép nép nghiêng mình chào Hoàng Thượng Chí rồi mấp máy đôi môi hồng thỏ thẻ nói:

- Tiểu muội kính bái nhân huynh, quả nhân huynh đến thực đúng lúc, chút nữa tiểu muội làm hại đến tính mạng nghĩa đệ của nhân huynh rồi.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng:

- Hừ! Hay cho Tổng đường chủ! Người không then chằng mà buột mồm thốt lên câu vô lý ấy.

- Ô! Nhân huynh quả đúng là Lãnh Diện Nhân, sao đối với tiểu muội mà nhân huynh lại lạnh...

Nói chưa dứt lời, thì Hoàng Thượng Chí đã cướp lời:

- Lý Vân Hương, người còn nhớ ta đã nói những gì với người, khi người tặng hai cái tát tai nhục nhã ấy không, chắc là người còn nhớ là ta hứa sẽ trả món nợ ấy gấp đôi lên chứ! Nay gặp người ở đây quả là tiện cho ta lắm đấy.

Gương mặt Thể Điệp Lý Vân Hương dần dần biến sắc, trở nên lạnh lùng hiểm ác, nàng phát tay ra lệnh cho hai tỳ nữ.

- Còn đợi gì nữa! Các người hãy ra mời nhân huynh ta tới đây cho ta cùng nhân huynh đàm đạo, kéo tốn thì giờ.

Câu nói đó làm cho Hoàng Thượng Chí nhớ đến cái trọng trách nặng nề của Nam Cái Thần Khất giao phó, làm sao đến giờ thì chàng phải có mặt tại bờ cát Bạch Thúy Võ Hầu Từ để báo tin cho bọn cái bang biết lệnh của Nam Cái. Nghĩ thế chàng muốn thanh toán vụ này cho lẹ rồi lên đường.

Hai tỳ nữ tuân lệnh vị Tổng đường chủ, song song tiến tới trước mặt Hoàng Thượng Chí, không nói lên một lời nào, liền vung ngọn chưởng chụp vào người chàng. Hai tỳ nữ này vì theo hầu Thể Điệp Lý Vân Hương lâu ngày, cho nên được đường chủ chỉ dạy, công phu cũng xếp vào hạng cao thủ của giáo hội Thiên Tề Giáo.

Chú ăn mày tuy trong lòng có nghĩ là nghĩa huynh mình giỏi võ, nhưng không biết sự nghi ngờ ấy có đúng không. Đang phân vân, thì thấy hai tỳ nữ ra tay rồi, chú ăn mày Đông Phương Huệ biết chắc là Hoàng Thượng Chí đã có một thân pháp kỳ ảo, nhưng không biết có đủ sức tránh được chưởng thế thâm độc kia không.

Thấy bóng chưởng đã ập tới đầu Hoàng Thượng Chí rồi mà chàng vẫn đứng yên, không chờ đợi được nữa Đông Phương Huệ phóng mình tới định ra tay cứu nghĩa huynh mình, nhưng một tiếng thét lớn:

- Tránh ra!

Tiếp theo đó một bóng đỏ lướt tới vung hữu chưởng tấn công tới tấp vào Đông Phương Huệ, chú ăn mày lo sợ cho nghĩa huynh giận dữ nói:

- A! Hay cho con quỷ cái! Mày muốn giết anh ta, ta bảo cho người biết nếu người động...

Đông Phương Huệ nói chưa dứt câu, thì từ phía Hoàng Thượng Chí nổi lên hai tiếng thét đau đớn và hai bóng người bị đánh bay vút trên không rơi tùm xuống sông. Nhìn lại thì ra đó là hai tỳ nữ, dòng máu từ miệng ứa ra chan hòa với con nước trong vắt

thảm thiết. Hoàng Thượng Chí tự trách mình ra tay quá độc, lòng chàng hơi xúc động vì biết đối với hai tỳ nữ không phải là kẻ chàng oán ghét gì lắm!

Sự việc vừa xảy ra làm cho hai người là Đông Phương Huệ và tổng đường chủ Lý Vân Hương sững sờ. Lúc bấy giờ chú ăn mày mới dám tin chắc là nghĩa huynh mình là nhân vật cừ khôi.

Thế Điệp Lý Vân Hương ngạc nhiên quá mức, nàng không biết Hoàng Thượng Chí đã hạ hai tỳ nữ mình bằng phương cách nào.

Nàng không ngờ là cách đây khoảng ba tháng, Hoàng Thượng Chí chỉ là một gã vô dụng, không có gì gọi là đặc sắc cả, nhưng hiện giờ lại có được một thủ pháp lợi hại phi thường ấy, nàng mở mắt nhìn mà tưởng mình đang ở trong cơn mộng ảo. Nàng nghĩ thầm:

“Hai đứa nữ tì của ta đâu phải tầm thường, tuy không sánh được đệ nhất cao thủ giang hồ, nhưng cũng khó ai qua mặt được chúng. Ấy thế mà không đỡ nổi một cái phát tay của chàng ta. Nghĩ cũng lạ lùng thực.”

Nếu thế thì trước kia chàng ta cố tình che giấu tuyệt nghệ của mình hay sao?...

Thế Điệp Lý Vân Hương là tổng đường chủ của Thiên Tề Giáo vào hàng đệ nhất cao thủ của Giáo hội Thiên Tề chứ đâu phải tầm thường, chính giáo chủ cũng phải nể nang mấy phần, ấy thế mà khi Hoàng Thượng Chí xuất thủ nàng mù tịt không hiểu được thế của chàng ra sao thì còn mong gì tìm được tôn phái chàng.

Qua lần nghĩ ngợi Thế Điệp Lý Vân Hương lấy lại bình tĩnh, nàng ta dỗi dôi mắt dâm tuyệt nhìn mặt Hoàng Thượng Chí không nháy...

Chàng thanh niên anh tuấn trước mặt nàng, tư trước qua lần gặp gỡ nàng đã đem lòng thầm yêu rồi, ngày nay được biết người ấy lại hoài bão tuyệt học thì lòng lại càng yêu thương thấm thiết. Tim nàng đập thành thịch, má ửng hồng giấu vẻ thẹn thùng, khi nghĩ đến cùng chàng chung bước.

Đâu có phải Thế Điệp Lý Vân Hương xấu xa gì, mà trái lại nàng có một nhan sắc quyến rũ, khuê gởi vô cùng, trong võ lâm hiện hữu thực khó tìm thấy người thứ hai vừa giỏi võ, vừa đẹp dễ như nàng. Ấy thế mà Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng; sở dĩ chàng không một mảy may xúc động là vì tận trong thâm tâm của chàng vốn đã oán ghét phái nữ, mà nhất là người ấy càng đẹp thì chàng càng mất cảm tình. Cái ám ảnh bởi câu chuyện của vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông cứ theo đuổi chàng mãi không thôi, vì ghét bà mẹ độc ác mà chàng ghét lây đến cả phái yếu.

Vì thế nên cử chỉ của Thể Điệp Lý Vân Hương đã không gây được phản ứng gì đối với Hoàng Thượng Chí, mà còn làm cho chàng càng tức giận.

Tiểu ăn mày quắc mắt nhìn Lý Vân Hương lòng căm giận vô cùng, nhưng khi nhìn lại thấy nghĩa huynh gương mặt khô ngô của chàng đượm vẻ lạnh lùng thì lòng mừng thầm, gương mặt lem luốc của chú tiểu ăn mày bỗng nóng bừng lên. Chú ăn mày quắc mắt nhìn Thể Điệp Lý Vân Hương tức giận miệng lẩm bẩm:

- Con gái gì mà mới thấy trai coi mê liền rồi! Đồ chết bầm.

Đông Phương Huệ then thầm vì ý nghĩ ấy.

Trong khi ấy Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói với Tổng đàn chủ Lý Vân Hương:

- Này Lý Vân Hương, người có nhớ lần trước đánh ta hai tát tại không? Lần này ta quyết tặng nàng lại bốn cái, như vậy coi như giữa chúng ta không còn nợ nhau nữa nhé!

Nghe Hoàng Thượng Chí lạnh lùng bảo thế thì Thể Điệp Lý Vân Hương cau đôi mày dâm dăng lại, cũng lạnh lùng.

- Hừ! Ta hỏi thực người có đủ sức tặng ta bốn tát tại không đã? Chớ có tự kiêu!...

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng:

- Việc ấy có đủ sức hay không rồi người sẽ rõ!

Nói xong, chàng lạnh lùng dùng giọng mũi hự một tiếng, liền đưa hữu chưởng quay thành vòng tròn rồi rạch dọc xuống đánh một thế nhanh như chớp, đó là một thế trong Linh Qui Tam Thức trông kỳ ảo không lường được.

Thể Điệp Lý Vân Hương trông thấy hành động của Hoàng Thượng Chí như thế thì hết hồn, vì thế chưởng ấy càng lúc càng nhanh và mạnh thêm thêm, nàng không thể nào hiểu nổi đó là một võ học nào, hơn nữa chiêu thức như thế nàng chưa hề trông thấy, chưa hề biết đến và cũng chưa hề nghe giới giang hồ nhắc đến bao giờ. Vì thế nên khi nàng định ra tay chống đỡ để gỡ gạc phần nào thì toàn thân nặng nề chân tay rời rạc.

- Chát! Chát!

Hai tiếng khô khan nổi lên, thân hình Thể Điệp Lý Vân Hương lắc lư mấy cái liên tiếp như muốn ngã, trên má trái của nàng in rõ năm vết đỏ của năm ngón tay, nàng ta cố cắn răng chịu đau bên mép ứa ra hai dòng máu nhỏ.

Chú ăn mày thấy thế giật mình kinh hãi, một lúc sau như trực nhớ, buột miệng:

- Hay quá! Tuyệt quá!

Hoàng Thượng Chí vẫn lạnh lùng:

- Còn hai cái nữa nhé!

Chữ nhé chưa dứt thì thân hình đã vụt biến mất, tiếp theo đó hai tiếng:

- Chát! Chát!

Âm thanh càng giòn hơn lần trước nhiều, Đông Phương Huệ không còn kiềm chế nổi nhảy lên cao vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt nghệ! Tuyệt nghệ!...

Trong khi ấy. Nàng Lý Vân Hương không còn tự chủ được nữa lão đảo thân hình té sòng sỏ xuống đất, miệng kêu hự một tiếng rồi máu miệng phun ra mấy búng; gương mặt nàng trông tệ hại làm sao, hai bên má hồng rõ mười đầu ngón tay tím bầm, mấy vết máu dính vào làm gương mặt trắng xanh của nàng loang lổ trông mà khiếp. Nàng gắng gượng thét:

- Tiểu quỷ Lãnh Diện Nhân! Người quả là người độc ác! Sẽ có ngày bốn cô nương trả lại mối hận này gấp mười lần...

Hoàng Thượng Chí không chút động tâm, lạnh lùng nói:

- Người đã hết cơ hội, ta khuyên người từ nay nên lánh mặt ta thì hơn.

Tổng đàn chủ Lý Vân Hương hần học nói:

- Lãnh Diện Nhân ta khuyên người đây là cơ hội tốt hãy chóng ra tay đi, chớ sau này lại hối hận đấy. Ta nguyện đầu có là ma ta vẫn theo đòi cái nợ hôm nay mà...

Tức giận Hoàng Thượng Chí phóng tới hữu chưởng dí vào Thiên Linh Huyệt của Lý Vân Hương, nhưng khi nhìn đến gương mặt nàng không lộ vẻ sợ hãi thì lòng Hoàng Thượng Chí có ý khâm phục, chưa muốn hạ độc thủ.

Hoàng Thượng Chí chợt nhớ khi mình bị Quỷ Bảo Chủ Nhân đánh rơi xuống sông suýt tán mạng, nhưng lại được Ngô Tiểu My cứu lên cái ơn ấy chàng vẫn canh cánh bên lòng, mà thân phụ Ngô Tiểu My lại là Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo và Giang Nam Thất Quái bị thiệt thân dưới tay sát thủ của tổng đường chủ Thể Điệp Lý Vân Hương độc ác này.

Trong thâm tâm của Hoàng Thượng Chí đã quyết bắt sống Lý Vân Hương để nạp cho Ngô Tiểu My để đền lại ơn kia. Lòng chàng rất sợ phải mang ơn ai, nên nay gặp Lý Vân Hương chàng nghĩ nếu giết chết nàng thì sau này lấy gì nạp cho Ngô Tiểu My, còn nếu bắt nàng bây giờ thì ai lo việc cho Nam Cái Lão ca...

Trông thấy gương mặt ngó ngẩn của Hoàng Thượng Chí, Thể Điệp Lý Vân Hương tưởng chàng đã bị nhan sắc của nàng cám dỗ rồi, nên không dám ra tay. Nàng uốn ngực một cách khiêu khích, như mời mọc miệng mỉm cười:

- Lãnh Diện Nhân sao còn chần chờ gì nữa! Chàng hãy xuống tay tuyệt mệnh thiếp cho rồi!...

Hoàng Thượng Chí thâm chưởng lại lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta tạm tha mạng sống cho ngươi! Kịp mau đi đi! Và nhớ từ đây lánh mặt ta, nếu gặp một lần nữa thì không thoát khỏi tay ta đâu. Ngươi hãy nhớ lấy điều ấy thôi hãy rút đi!

Thấy sự thể xảy ra như thế, chú ăn mày hốt hoảng miệng nói:

- Chí ca! Sao ngươi... sao hiền huynh lại... cái con quỉ này nó độc hơn cả rắn rết, sao ca ca lại... tha nó...

Thể Điệp Lý Vân Hương xạ đôi mắt tuyệt độc nhìn sững Đông Phương Huệ, rồi lại quét mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, lòng càng nghĩ càng bối rối không hiểu chàng tha ta vì yêu hay vì một nguyên do nào khác. Nàng nghi ngờ nói:

- Lãnh Diện Nhân ngươi thả ta mà không hối hận về sau này chứ?

- Hừ! Hãy rút đi! Ta chỉ nói là chỉ tạm tha ngươi thôi, ngươi nhớ kỹ là tạm tha chứ không phải tha hẳn ngươi đâu nhé! Thôi hãy rút đi! Để ta đổi ý thì ngươi không toàn tính mạng đấy!

Thể Điệp Lý Vân Hương không ngờ hôm nay phải thảm bại như vậy, thiếu chút nữa thì tánh mạng không toàn, mà lại thất bại về tay chàng thiếu niên non choẹt không chút danh tiếng giang hồ này. Càng nghĩ càng tức, nàng trừng mắt nhìn đối thủ, nhưng khi chạm phải gương mặt đẹp xuất trần của Hoàng Thượng Chí thì lòng nàng khẽ rung động không biết mình ghét hay thương. Nàng lại nghĩ thầm.

- Ta thề quyết chiếm cho kỳ được thân xác ngươi, giày vò cho thỏa thích rồi hủy phá cái gương mặt đẹp đẽ kia, để cho ngươi phải đau khổ suốt đời cho đáng cái tính lạnh lùng sắt đá của ngươi đi.

Như vừa lòng với ý nghĩ của mình, con đàn bà đầy dâm tính ấy mỉm cười khoái chí, nhìn Hoàng Thượng Chí một lần nữa để khắc sâu lời nguyện vừa rồi.

Ý tưởng độc ác ấy hiện rõ trên gương mặt, sát khí nổi lên rõ rệt pha lẫn một sự quái đản rùng rợn, ghê gớm. Thấy thế Hoàng Thượng Chí cũng phải lạnh mình, lòng thầm nghĩ: thực khó tìm một người nào dâm ác như mụ này.

Lúc ấy tiểu ăn mày mới hỏi Hoàng Thượng Chí:

- Chí ca! Từ khi rời khỏi nơi bến sông đến nay, đại ca đi đâu mà đệ tìm khắp cả không thấy đại ca, tệ thật làm tiểu đệ lo hết hồn. Thế mà đại ca lại bảo là không bao giờ xa đệ cả...

- Hiền đệ chớ trách anh như thế! Sở dĩ có việc ấy là tại hoàn cảnh bắt buộc đẩy thôi, hơn nữa giờ đây không phải là ta đã gặp nhau rồi sao. Đông Phương Huệ nũng nịu:

- Nếu không gặp trận đấu này có lẽ đệ phải bị mất hiền huynh quá... Hiền huynh không thương đệ tí nào cả.

Nói đến đây, mặt chú ăn mày nóng bừng ấp úng.

Hoàng Thượng Chí cướp lời:

- Hiền đệ sao quá trách ngu huynh đấy! Dầu sao nếu không gặp đệ ở đây thì huynh cũng phải đi tìm cho kỳ được chứ!...

Tổ vẻ mừng rỡ, chú ăn mày nói:

- Ca ca nói thực chứ! Ca ca mà dối đệ thì đệ giận ca ca muôn đời đấy!... À! Mà sao võ công của ca ca độ này...

- Độ này ra sao, hiền đệ?

- Công lực của ca ca độ này không sánh bằng phần trăm, ấy thế mà trước kia, khi còn ở bên bờ sông đại ca lại... lại... Đại ca tệ thực cứ dẫu tiểu đệ... tiểu đệ ghét đại ca quá...

- Ô! Huệ đệ! Thôi mà! Giận ngu huynh làm gì, còn việc võ công của ngu huynh hiện giờ có là tại vì một mối kỳ ngộ, mà việc ấy dài lắm sau này ngu huynh sẽ thuật cho hiền đệ rõ.

Bây giờ, ngu huynh có việc cần kíp phải đi đến bến Cát Bạch Thủy bây giờ. Việc thắc mắc của hiền đệ anh xin khất lại; Chúng mình sẽ gặp nhau sau, giờ ngu huynh phải đi gấp kéo trễ nải công việc quan trọng thì khốn.

Chú ăn mày nhỏ nheo mắt nhìn tổ vẻ không hài lòng nói:

- Việc gì mà gấp thế?

- Bây giờ ngu huynh không tiện nói ra, rắc rối lắm, để sau này đệ sẽ được rõ, giờ ngu huynh lên đường nhé!...

Nói xong chàng định quay bước, nhưng chú ăn mày đã chặn lại nói:

- Không cho đệ theo sao, hiền huynh?

- Huệ đệ! Không được bướng như thế! Anh đi là vì có việc quan trọng đang chờ đợi chứ không có ý bỏ đi đâu...

Vì quá cấp bách nên không chần chờ được nữa. Hoàng Thượng Chí quay mình bỏ đi, nhưng Đông Phương Huệ đã níu áo lại:

- Chí ca! Chí ca không nhớ người và tôi đã thề là không bao giờ xa nhau, cùng sống cùng chết với nhau mà bây giờ đại ca đã bỏ tiểu đệ rồi. Tiểu đệ quyết không chịu mất ca ca đâu, người đâu thì tiểu đệ đấy.

Hoàng Thượng Chí bối rối vô cùng, nói:

- Ngu huynh đã bảo là không phải muốn xa đệ mà! Nhưng vì việc làm của ngu huynh rất nguy hiểm, có thể khó bảo toàn tánh mạng. Vậy bây giờ ta hẹn nơi nào đó để sau này sẽ gặp nhau cho tiện. Như thế là hay lắm phải không hiền đệ của anh?

- Không được! Đệ đã quyết rồi, như đã giao kết thì đồng sanh đồng tử bên nhau, vinh quang cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia. Ca ca bảo là nguy hiểm thì tiểu đệ xét càng phải đi hơn!

Bị ép quá sức Hoàng Thượng Chí dậm ra tức bực, chàng giẫm đất, kêu khổ rồi nói:

- Ủ! Được! Đi thì đi!

Đông Phương Huệ cũng tỏ vẻ tức giận:

- Hừ! Nếu vì bị ép buộc mà hiền huynh mới chịu đi, thì sự ra đi ấy còn vui gì nữa. Tiểu đệ không đi nữa!

Hoàng Thượng Chí thấy thế hết hoảng:

- Ô! Không ngu huynh rất vui vẻ cùng đi với hiền đệ! Sao hiền đệ làm như đàn bà con gái thế! Hở một chút đã giận rồi.

Đôi mắt chú ẩn mày thoáng vẻ khác lạ nhìn Hoàng Thượng Chí rồi nói:

- Này chí ca! ca ca bảo là rất ghét đàn bà phải không!...

- Phải! Mà sao đệ lại hỏi lời thô thiển, việc này đệ đã biết rồi cơ mà hiền đệ quên rằng là nhờ nó mà tình anh em ta mới thắm thiết sao?

Đông Phương Huệ ngập ngừng nói:

- Đại ca! Nếu như... nếu như đệ...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Nếu như cái gì? Ta đi thôi hiền đệ!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lấy hết can đảm nói:

- Nếu như đệ thật là một cô gái thì sao?

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- À! Mặc kệ hiền đệ là nam hay nữ! Xin hiền đệ lên đường. Đây không phải việc có thể đùa giỡn, nếu chậm trễ thì ngu huynh dầu phải chết đi cả trăm lần cũng không chuộc tội lỗi được.

Đông Phương Huệ vẫn cứ hỏi:

- Nếu quả thật tiểu đệ là đàn bà, hiền huynh có giận ghét đệ không?

Thấy Đông Phương Huệ cứ hỏi đi hỏi lại mãi, Hoàng Thượng Chí bực tức giậm chân mấy cái, nói:

- Đã bảo là không có chuyện ấy! Sao cứ đùa mãi một cách vô ý thế này.

Dứt lời, chàng nắm lấy tay Đông Phương Huệ kéo chạy đi.

Trong khi đi đường, Hoàng Thượng Chí lần lượt thuật lại tất cả những việc từ khi Đông Phương Huệ giao đấu với Thể Điệp Lý Vân Hương cho đến lúc chàng lọt vào khu kỳ lâm gặp được những việc lạ lùng nhất nhất đều nói hết làm cho Đông Phương Huệ phải lắc đầu lè lưỡi.

Hoàng Thượng Chí thi triển thân pháp Phù Quang Di Ảnh chạy nhanh chớp, mang theo cả Đông Phương Huệ. Chàng biết nếu chàng bỏ tay ra Phương Huệ sẽ không làm sao theo kịp chàng.

Đã gần đến giờ Thìn! Hoàng Thượng Chí tâm thần lo âu như lửa cháy mảy. Chỉ không đến kịp lúc thì sẽ ân hận suốt đời.

Đông Phương Huệ đột nhiên chỉ vào một dải cát trắng, nói:

- Hiền huynh! Đó là bờ cát Bạch Thủy.

Lúc đó tinh thần Hoàng Thượng Chí mới nhẹ bớt lo âu, nói với Đông Phương Huệ:

- Không biết Võ Hưu Từ nằm ở đâu?

Người ăn mày nhỏ đáp ngay:

- Võ Hưu ở bên bờ cát trong rừng thông già đó.

Trong chớp mắt cả hai đã đến trước rừng già, chỉ thấy trong đó thấp thoáng những vách tường màu đỏ, nhưng chẳng có bóng người nào cả.

Hoàng Thượng Chí đi chậm lại, nhìn kỹ khu rừng một lát, nói:

- Hiền đệ! Chúng ta vào đi!

Bỗng nhiên Đông Phương Huệ thét lên một tiếng rồi quay đầu...

Hoàng Thượng Chí giật mình, chụp tay Đông Phương Huệ lại hoảng hốt hỏi:

- Hiền đệ! Có việc gì thế!

Cả người Đông Phương Huệ run bần bật, đôi mắt lộ ra nét kinh hoàng, trên trán rịn mồ hôi từng giọt. Hắn đưa tay chỉ một tảng đá vuông bên vệ đường, cạnh rừng già!

Hoàng Thượng Chí nhìn theo hướng tay Đông Phương Huệ, và thấy một vật màu đỏ để trên tảng đá vuông.

Đó là một cái sọ người màu đỏ như máu!

Bất giác Hoàng Thượng Chí giật mình thối lui, da thịt tự nhiên nổi lạnh!

Một ý niệm táo bạo lóe trong óc chàng. Bất đầu huyết mạch muốn nổ tung ra, đôi mắt đỏ ngầu như phát ra tia lửa!

Chàng run run giọng nói:

- Đúng rồi chính là Huyết Sọ! Một tín vật của Quỷ Bảo Chủ Nhân.

Huyết Sọ! Tại sao huyết sọ lại xuất hiện nơi đây? Thật khó mà biết được.

Hoàng Thượng Chí đột nhiên thét lớn:

- Huyết Sọ!

- o O o -